

Nr 519.

Av herr **Ossbahr**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 223, med förslag till lag med vissa bestämmelser om krigsdomstolar och rättegången därstädes.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 225 angående anslag till bestridande av kostnader för krigsdomstolarnas verksamhet m. m. uttalas den uppfattningen, att då rådstuvurätterna äro inordnade i det allmänna domstolssystemet, detta skulle innebära en skyldighet för städerna att svara för de kostnader, som må bliva en följd därav att rådstuvurätterna, i likhet med övriga allmänna domstolar, organisatoriskt måste anpassas efter nya processuella lagbestämmelser.

Även om städerna må vara skyldiga att ställa sig till efterrättelse vad statsmakterna besluta i fråga om det sätt, varpå rådstuvurätterna skola utöva sin dömande myndighet, torde därav knappast utan vidare följa, att dessa skola bära den ökade arbetsböda, som enligt den planerade omorganisationen skall åläggas dem, utan att städerna erhålla ett häremot svarande ekonomiskt vederlag från statens sida. Den militära rättsskipningen har hittills handhåfts av specialdomstolar, för vilka kostnaderna helt bestritts av staten, och uppenbart obilligt vore därför, om ett överförande från dylika specialdomstolar till rådstuvurätter av en icke oväsentlig arbetsböda skulle ske utan ekonomisk gottgörelse. Visserligen åvila i flertalet städer på grund av historiska förhållanden kostnaderna för de allmänna underdomstolarna kommunen, men detta utgör allenast ett undantagsförhållande, under det att principiellt sett skyldigheten att bekosta för rättsskipningen erforderliga organ i första hand tillkommer staten. Därest staten underlåte att i nu ifrågavarande fall till städerna lämna erforderlig gottgörelse, skulle detta i själva verket innebära en inskränkning av den allmänna regelns giltighetsområde och en utsträckning av undantagsförhållandet utan att härför historiska skäl kunde åberopas.

Därtill kommer att ett dylikt förfaringssätt skulle stå i uppenbar strid mot riksdagens tidigare intagna ståndpunkt i detta hänseende. Jag hänvisar till riksdagens skrivelse nr 227 år 1920, vari det bl. a. heter: »Att märka är vidare, att staten, i den mån rådstuvurätterna komme att övertaga även den militära rättsskipningen, icke lärer kunna undgå att till städerna utgiva ersättning för den kostnad, detta övertagande givetvis måste förorsaka städerna.» Några bärande skäl till stöd för ändrad uppfattning från riksdagens sida hava icke heller i propositionen kunnat anföras, och jag tillåter mig även att i detta sammanhang hänvisa till 1920 års krigslagstiftningskommittés uttalande på denna punkt även som till det kungl. cirkuläret den 21 april 1841 i fråga om ersättning för tullmål.

Den omständigheten att vissa rådstuvurätter eventuellt skulle för närvarande vara försedda med så rikliga arbetskrafter i förhållande till arbetsbödan, att

någon omedelbar ökning av dessa arbetskrafter i händelse av överflyttandet till rådstuvurätterna av de militära målen icke skulle behöva ske, kan givetvis icke i någon mån förringa värdet av det principiellt rättmätiga uti en till städerna lämnad gottgörelse. Man får i detta sammanhang icke heller bortse därifrån, att en domstols organisation icke vid varje tillfälle kan vara helt anpassad efter det ögonblickliga behovet, och även i händelse därav, att viss marginal förefinnes mellan en domstols arbetskaper och tillfälliga arbetsbörda, kan denna marginal jämväl utan tillförandet av militära mål snart försvinna med hänsyn till utvecklingens krav i övrigt. Även om således i något eller några fall krigsrättsmål för närvarande skulle kunna överflyttas till en rådstuvurätt utan att dess arbetskrafter behövde ökas, kan lätteligen i en snar framtid antalet övriga mål och ärenden så tillväxa, att ny personal måste anställas, vilket icke hade behövt ske, därest den tidigare marginalen icke blivit utfylld av dessa militära mål.

Skulle vidare sådant fall föreligga, att en rådstuvurätts organisation vore så omfattande, att på grund av ordinarie arbetsbörda viss tjänst kunde indragas men att dylik besparing omöjliggöres genom den föreslagna överflyttningen av krigsrättsmål, innebär detta självfallet i realiteten detsamma som en direkt ökad kostnad.

I propositionen vitsordas, att, vad Stockholms rådstuvurätt beträffar, en ökning av domstolspersonalen skulle bliva erforderlig, men att denna ökning skulle vara av allenast så ringa omfattning, som departementschefen förutsätter, torde icke vara med verkliga förhållandet överensstämmande, vilket framgår bl. a. av närslutna utav Stockholms Samfällda Rådstuvurätt verkställda utredning (Bil. 1). Denna utredning utvisar en kostnadsökning av icke mindre än 43,000 kronor årligen, vartill kommer nödvändigheten att inrätta en ny åklagarsyssla, för vilken kostnaden torde uppgå till cirka 13,000 kronor om året, oavsett lokalhyra m. m. Jag hänvisar i sistnämnda hänseende till bilagda uttalande av polismästare i Stockholm (Bil. 2).

Att i fråga om Stockholms stad avvisa kravet på ekonomisk gottgörelse med hänsyn till den påstådda lättnad i rådstuvurätternas arbetsbörda, som vore en följd av den föregående år genomförda lagstiftningen om inskrivningsväsendet, är så mycket mer orimligt, som Kungl. Maj:t i sin proposition nr 197 till innevarande års riksdag föreslår, att ett belopp av 50 öre för varje inskrivningsärende skall överföras från lösen till stämpel, alltså för Stockholms vidkommande från staden till staten, varigenom Stockholms sportelinkomst skulle minskas med omkring 15,000 kronor årligen.

Kostnaden för vederbörande städer i händelse av bifall till propositionen angående indragning av regements- och stationskrigsrätterna blir alltså ingalunda så ringa, som Kungl. Maj:t velat göra gällande, utan tvärtom måste densamma anses så betydande, att en gottgörelse rimligen och skäligen bör beredas dessa kommuner. Detta borde även vara så mycket mer påkallat, som departementschefen i propositionen nr 225 uttryckligen framhåller att »de skäl som föranlett framläggande av ifrågavarande förslag till de nuvarande krigsdomstolarnas avskaffande ligga på ett helt annat område än det ekonomiska».

Jag får alltså värdsamt hemställa, att, för den händelse Kungl. Maj:ts förslag angående överflyttandet av militära mål till de allmänna underrätterna vinner riksdagens bifall, riksdagen ville för sin del besluta,

att i lagen angående vissa bestämmelser om krigsdomstolar och rättegången därstädes infördes stadgande av innehåll, att vederbörande städer skola erhålla full gottgörelse för därav föranledda kostnader.

Stockholm den 20 april 1933.

Carl Patric Ossbahr.

Bil. 1.

Till Stockholms stadskollegium.

Den 9 december 1932 avgav Stockholms samfällda rådhusrätt underdånigt utlåtande i anledning av ett inom Kungl. justitiedepartementet utarbetat utkast till lag om upphörande av vissa krigsdomstolar.

Lagutkastet innebar, såvitt huvudstaden angår, väsentligen att de mål, som för närvarande handläggas av krigsdomstolarna vid de i Stockholm och dess närhet förlagda militära förbanden, skulle överflyttas till Stockholms rådhusrätt. Därjämte skulle å rådhusrättens tjänstemän läggas skyldigheten att förätta vissa göromål, som hittills tillkommit särskilda vid truppförbanden förordnade auditörer.

Samfällda rådhusrätten påvisade i sitt utlåtande bland annat, att utkastets genomförande beträffande Stockholms stad syntes komma att föranleda ganska väsentliga förstärkningar av rådhusrättens personal. Visserligen ansåg samfällda rådhusrätten utkastets ståndpunkt ohållbar bland annat såtillvida som däri avsågs, att rådhusrätten skulle kunna komma att sammanträda även utanför Stockholms stads område. Men även förutsatt att utkastet i detta avseende icke skulle komma till utförande ansåg samfällda rådhusrätten, att för de militära målen skulle komma att erfordras en fullständig ny rotel förslagsvis å åttonde avdelningen, jämte viss kanslipersonal. Kostnaderna härför beräknade samfällda rådhusrätten sålunda:

En rådman, tillika rättens ordförande, begynnelseavlönning	kr. 12,000
En rådman såsom bisittare, d:o	» 12,000
En förste assessor, d:o	» 9,300
Ett skrivbiträde, d:o	» 1,920
En stadstjänare, d:o	» 2,400
Löneförhöjningar (ålderstillägg)	» 6,510
Rörligt lönetillägg, cirka	» 7,000
Skrivkostnader, andel i vikariatsarvoden, pensioner, tillfälliga förstärkningar och övrig extra personal, förslagsvis beräknat till	» 8,870
Summa cirka kr. 60,000	

Härtill antog samfällda rådhusrätten böra läggas kostnaden för en åklagare, beräknad till cirka 13,000 kronor.

I sedermera avgivet utlåtande hava Stockholms stadsfullmäktige åberopat ett av stadskollegiet avgivet utlåtande, däri kollegiet efter återgivande av samfällda rådhusrättens ovannämnda beräkning understrukt, att statsverket, i händelse det framlagda förslaget till lagstiftning beträffande krigsdomstolarna komme till genomförande, borde bestrida de merkostnader för staden, som därav föranleddes.

I numera avgivna propositioner, nr 223 och 225, har frågan underställts riksdagens prövning. Kungl. Maj:t har därvid visserligen i princip vidhållit det nämnda utkastets ståndpunkt, att stadens domstol skulle kunna åläggas att sammanträda även utom staden, men emellertid ansett tillämpningen av en sådan skyldighet böra inskränkas till det minsta möjliga. Bland annat i detta syfte föreslås att en särskild krigsrätt skall anordnas för behandling av

mål från kustflottans Stockholmsavdelning samt de i Vaxholm förlagda truppförbanden. Härigenom kommer den nya belastningen å Stockholms rådhusrätt att bliva ej oväsentligt minskad. Dessutom föreslås nu, att de ovan omförmälda auditörs göromålen icke skola åläggas domstolens personal såsom en tjänsteplikt utan fortfarande uppdragas åt särskilda auditörer, vartill emellertid i regel skulle utses personer tillhörande eller anställda vid domstolen.

Med anledning av de sålunda skedda ändringarna i de förutsättningar, på vilka samfällda rådhusrätten grundade sina tidigare uttalanden, har samfällda rådhusrätten nu anmodats att till Stockholms stadskollegium inkomma med dels uppgifter å de ändringar i ovannämnda kostnadskalkyl, som kunna för-anledas av innehållet i berörda propositioner, dels ock det yttrande i övrigt beträffande stadens ersättningskrav å statsverket, vartill det nu framlagda förslaget kan giva anledning.

I anledning härav får samfällda rådhusrätten härmed anföra följande.

Den ståndpunkt, samfällda rådhusrätten i sitt utlåtande intog beträffande ersättningsfrågan, har i propositionerna blivit föremål för gensägelser.

I första hand har gjorts gällande, att en ändring i gällande forumbestämmelser måste kunna vidtagas utan att därav följer någon som helst skyldighet för staten att ersätta städerna för de kostnader, som en dylik åtgärd till-äventyrs må hava till följd.

Vad denna fråga angår framhöll samfällda rådhusrätten i sitt utlåtande, att 1920 års krigslagstiftningskommittés ståndpunkt, innebärande att visst vederlag skulle lämnas, syntes vara den riktigare, allenast med den modifikation att eventuella ersättningsanspråk från städernas sida syntes böra begränsas till de fall, då någon merkostnad verkligen kunde påvisas. Samfällda rådhusrätten ansåg det rättsläge, vari städerna befinna sig med avseende å sitt domstolväsen, bygga på den naturliga förutsättningen, att bestående arbetsfördelning mellan statens och stadens organ icke ensidigt rubbades från statens sida, med mindre än att skäligt vederlag lämnades. Ett motsatt förfaringsätt ansåg rådhusrätten innebära ett maktmissbruk från statens sida gentemot städerna.

Liknande ståndpunkt har intagits av bland andra Svenska stadsförbundet och, såsom nämnts, även av Stockholms stad.

Rådhusrätten, som icke funnit innehållet i propositionerna föranleda ett frångående av rådhusrättens sålunda uttalade uppfattning, vill emellertid icke vidare uppehålla sig vid själva huvudfrågan om statens skyldighet att härvidlag utgiva ersättning eller icke, vilken fråga nu i vederbörlig ordning bliver föremål för statsmakternas bedömande. I propositionerna har emellertid mot rådhusrättens ståndpunkt i ersättningsfrågan invänts jämväl, att, även om några merkostnader kunde påvisas för Stockholms stad, desamma dock vore av synnerligen obetydlig omfattning.

Såsom en allmän anmärkning mot de av städerna beräknade arbets- och kostnadsökningarna till följd av de militära målens övertagande har uttalats, att dessa överhuvud vore i hög grad överdrivna. Särskilt har framhållits, att vid bedömandet av den inverkan, som en förändring av forumreglerna kunde komma att medföra för en domstols arbetsförhållanden, domstolen tydligen måste behandlas som en enhet samt att tillkomsten av nya arbetsuppgifter för domstolen sålunda kunde komma att medföra förskjutningar i de för tillfället gällande bestämmelserna angående målens fördelning mellan olika avdelningar och rotlar.

Det i propositionen sålunda hävdade betraktelsesättet kan givetvis hava sitt berättigande i och för sig. Om man emellertid, såsom rådhusrätten i sitt ovannämnda utlåtande gjort, anser sig kunna påvisa, att samtliga avdelningar och rotlar vid ett givet tillfälle arbeta med så stor belastning, att en ökning

icke på något håll är möjlig, med mindre än att en kvalitativ försämring av arbetsresultatet därav kan befaras bliva en följd, måste slutligen därav, såvitt rådhusrätten kan förstå, bliva den att någon förskjutning i arbetsfördelningen icke är lämplig och tillräddig. Då enligt rådhusrättens åsikt så för närvarande är fallet vid Stockholms rådhusrätt, följer därav, att rådhusrätten icke för sin del kan finna lämpligt att förordna någon sådan förskjutning, utan fortfarande anser den lämpligast utvägen vara att de nya målen samlas å en avdelning, med bibehållande i övrigt av nuvarande arbetsfördelning oförändrad.

I propositionerna har, vad angår Stockholms rådhusrätt, ej heller bestritts, att *någon* kostnadsökning kan bliva erforderlig därstädes. Det uttalas fastmer, att Stockholms rådhusrätt är den enda rådhusrätt, som genom de militära målen erhåller ett tillskott i arbetsbörda av den betydelse, att det kan bliva tal om behov av »någon ringa ökning» i domstolspersonalen.

I vad mån de av rådhusrätten tidigare gjorda kostnadsberäkningarna varit överdrivna eller ej kan givetvis vara föremål för olika meningar. Rådhusrätten måste för sin del vidhålla, att desamma motsvarat behovet, såvitt desamma kunde bedömas med ledning av då föreliggande handlingar. Å andra sidan är emellertid uppenbart, att de nu föreslagna ändringarna komma att medföra en viss minskning i den nya arbetsbörda, som de militära målen komma att innebära för rådhusrätten.

Fortfarande är det klart, att en nya assessor erfordras för dessa mål och att denne måste äga sådana kvalifikationer, som pläga fordras av rådhusrättens förste assessorer. Vad däremot beträffar de förut beräknade två rådmännen, torde dessa icke få sin tid fullt upptagen av krigsrättsmålen. För att ordföranden å åttonde avdelningen må kunna medhinna de militära målen synes det i allmänhet tillräckligt, att han befrias från den ena av de två sessioner han för närvarande har att sköta i varje vecka. Ordförandeskapet i denna session måste då överflyttas å en annan tjänsteman. Då varken vice ordföranden eller tredje rådmannen å avdelningen kan åläggas mera arbete än nu är fallet, måste alltså en ny befattningshavare för ändamålet beräknas. Å denne kan då läggas även skyldigheten att tjänstgöra såsom bisittare i de militära målen, varjämte han i regel torde kunna tjänstgöra såsom ordförande vid handläggningen av persedelmål.

Med iakttagande härav skulle den av samfällda rådhusrätten meddelade kostnadstablan justeras på följande sätt:

En rådmän, med skyldighet att tjänstgöra dels såsom bisittare i de militära målen och ordförande i persedelmål, dels ock såsom substitut för avdelningens ordförande i en vanlig session, begynnelseavlönning	kr. 12,000
En förste assessor, begynnelseavlönning	» 9,300
Ett skrivbiträde, d:o	» 1,920
En stadstjänare, d:o	» 2,400
Löneförhöjningar (ålderstillägg)	» 5,010
Rörligt lönetillägg, f. n. cirka	» 5,000
Skrivkostnader, andel i vikariatsarvoden, pensioner, tillfälliga förstärkningar och övrig extra personal m. m. förslagsvis beräknat till	» 7,370
<hr/>	
Summa cirka kr. 43,000	

Den förut beräknade kostnaden för en ny åklagare, omkring 13,000 kronor, förutsatte att en helt ny sådan befattning skulle bliva erforderlig. Huruvida så efter de nu vidtagna förändringarna i förslaget skall bliva nödigt är svårt

att bedöma. Enligt vad rådhusrätten erfarit läser denna fråga i annan ordning bliva föremål för undersökning.

Mot kravet på att staten bör ersätta Stockholms stad för de merkostnader, som vållas genom den nya organisationen, har emellertid slutligen i propositionen nr 225 invänts även, att för staten så mycket mindre föreligger skäl att av billighetshänsyn bidraga till den »oväsentliga» kostnadsökningen, som genom den förflutet år genomförda lagstiftningen om inskrivningsväsendet måste hava beretts Stockholms rådhusrätt en lättnad i arbetsbörda, jämförlig med det tillskott häri som övertagandet av de militära målen innebär.

Frånsett här den inkonsekvens, som ligger i ett påstående att, eftersom domstolen äger rätt att av allmänheten i form av lösen uppbära en del avgifter liksom andra domstolar, den skall vara pliktig att mottaga den extra arbetsbörda, som av staten bestämmes, må i denna del framhållas följande:

Den minskning i domstolsledamöternas arbete, som föranletts av inskrivningsreformen, berör borgmästaren och andre rådmannen å första avdelningen. Deras befattning med inskrivningsärendena hade emellertid sedan länge icke varit särdeles betungande. Under en session i veckan, vilken varade några timmar, togs visserligen deras tid i anspråk vid den genom vederbörande assessorer skedda föredragningen av de i allmänhet ganska enkla inskrivningsärendena. I realiteten hade redan före inskrivningsreformen de särskilda assessorerna å första avdelningen, som nu äro inskrivningsdomare, ungefärligen samma ställning, som de erhållit genom inskrivningsreformen. Och reformens genomförande innebar beträffande borgmästarens och andre rådmannens arbetsbörda ur kvalitativ synpunkt allenast en ganska obetydlig minskning. Genom att deras tid ej längre behövde tagas i anspråk för omförmälda föredragning, möjliggjordes en länge såsom önskvärd ansedd inre omorganisation av första avdelningen, varigenom, bland annat, förmynderskapsdomstolen, till vilken jämväl överförts arvs- och testamentsmål, samt förmyndarkammaren vunnit erforderlig förstärkning därmed att rådmannen gjorts till ledamot i denna domstol och i förmyndarkammaren. Vad beträffar borgmästarens arbetsbörda, i vad densamma avser befattning med domaregöromål, har den enligt borgmästarens åtagande högst väsentligt ökats därmed att borgmästaren tills vidare åtagit sig ordförandeskapet å en av första avdelningens familjerättsrotlar. Någon besparing för staden har alltså icke uppkommit såvitt angår kostnaden för ledamöterna å första avdelningen. Möjligen kan i samband med utsträckning av aktsystemets tillämpning, varom utredning inom magistraten pågår, besparing göras genom viss ytterligare omorganisation av inskrivningsavdelningen.

Däremot har det redan visat sig, att indragning torde kunna ske av den å första avdelningen inrättade inskrivningsnotarietjänsten. Försöksvis har sådan indragning redan provisoriskt kunnat äga rum, enär tjänstens ordinarie innehavare på förordnande bekläder annan befattning. Och det förefaller sannolikt, att denna indragning skall kunna göras definitiv. Huruvida detta innebär en verklig besparing är emellertid ännu ovisst. Inskrivningsnotariats göromål hava nämligen ej försvunnit, utan endast överflyttats å vissa kvianliga biträden att utföras under vederbörande inskrivningsdomares inscende. Inskrivningsreformen har emellertid å andra sidan nödvändiggjort igångsättande av det omfattande arbetet med omskrivning av de äldre fastighetsböckerna. Detta arbete är avsett att ske successivt under de närmaste fem åren. Ett bibehållande av dessa äldre böcker i befintligt skick skulle nämligen i hög grad försvåra tillämpningen av den nya organisationen och särskilt göra det svårt att införa aktsystemet i full utsträckning. Först efter denna tids förlopp kan bedömas, i vad mån ytterligare minskning av kanslipersonalen å inskrivningsavdelningen kan vidtagas och vidare besparing därigenom vinnas.

Emellertid är det med förvåning man funnit beräknad besparing på grund av inskrivningsreformen här åberopad såsom skäl för en ökning av stadens kostnader utan något vederlag. Den har nämligen åberopats även i annat sammanhang. I propositionen nr 197 för innevarande år föreslår Kungl. Maj:t bland annat, att i inskrivningsärenden ett belopp av 50 öre för varje ärende skall överföras från lösen till stämpel, alltså för Stockholms vidkommande överföras från staden till staten. Detta förslag motiveras med att den vid 1932 års riksdag beslutade förenklade handläggningen av inskrivningsärenden medförde en minskning av förvaltningsutgifterna vid underdomstolarna. Avsikten härmed är enligt chefens för justitiedepartementet uttalande i statsverkspropositionen (andra huvudtiteln sid. 64) att *tillgodoföra statsverket den besparing i arbetskostnad inskrivningsreformen medfört*.

Enligt vad nu gjorda beräkningar synas giva vid handen, torde den minskning i Stockholms stads sportelinkomst, som uppkommer vid ett genomförande av sistnämnda förslag, komma att uppgå till ett belopp av omkring 15,000 till 16,000 kronor om året. Huruvida den besparing, inskrivningsreformen medför för staden, kan komma att överstiga detta belopp måste anses synnerligen ovisst. Först i den mån så sker synes emellertid denna besparing böra avdragas från den merkostnad för krigsdomstolarna, för vilken, enligt vad ovan nämnts, ersättning av statsverket bör givas staden.

Såsom en sammanfattning av det sagda får samfällda rådhusrätten alltså anföras:

att rådhusrätten, i anslutning till sin tidigare uttalade åsikt, anser att statsmakterna böra vidtaga åtgärder för att åt Stockholms stad bereda ersättning för den merkostnad, som ett genomförande av det nu föreliggande förslaget beträffande handläggningen av militära mål kommer att medföra för staden;

att dessa merkostnader synas, såvitt rådhusrätten angår, kunna beräknas till omkring 43,000 kronor; samt

att, därest härifrån anses böra dragas den minskning i utgifter, staden vunnit genom inskrivningsreformen, denna minskning icke bör tagas i beräkning, förrän i den mån den överstiger vad statsverket självt må komma att tillgodogöra sig genom ovannämnda ändring i lösen- och stämpelbestämmelserna.

Stockholms Rådhus den 7 april 1933.

På samfällda rådhusrättens vägnar:

GUNNAR FANT.

W. Hilarion Wistrand.

Bestyrkes å tjänstens vägnar:

W. Hilarion Wistrand.

Bil. 2.

Herr Borgarrådet m. m. K. Ewerlöf.

Aberopande föregående samtal i frågan om den inverkan på åklagartjänsterna i Stockholm, som kan bli en följd av bifall till Kungl. Propositionen om de nuvarande krigsrättsmålen öfverflyttande till allmän underrätt, har jag äran meddela följande.

Enligt vad jag inhämtat av borgmästaren i Stockholm, har magistraten därstädes kommit till den uppfattningen, att för krigsrättsmålen handläggning vid Stockholms Rådhusrätt kräves inrättande av en ny rotel med session i medeltal en gång i veckan, men stundom flera gånger, att på förhand bestämda veckodagar för sessionerna icke kunna påräknas, att förmodligen sessionerna kunna förväntas bli förlagda till vederbörande militära etablissement, att tiden mellan kallelse till session och dennas hållande i regel torde komma att bli mycket kort, att åklagaren måste besitta särskild kompetens på krigslagarnas område, samt att åklagarens tid torde kunna förväntas bli i avsevärd utsträckning upptagen av kompletterande förhör i de mål, vari han kan komma att föra talan inför krigsroteln.

Vid Stockholms Rådhusrätt tjänstgöra för närvarande fyra ordinarie åklagare. Dessas arbetsbörda är så stor, att varje möjlighet att betunga dem med ytterligare arbetsuppgifter måste anses vara fullständigt utesluten. En ny åklagaresyssla måste därför med nödvändighet inrättas. Det kan i någon mån vara tveksamt, huruvida innehavaren av denna kan förväntas bli fullt upptagen av krigsrotelmålen. Men med hänsyn till vad ovan inhämtats från magistraten, torde han emellertid knappast få så mycken tid övrig, att han kan bindas även i annan tjänst inom polis- eller åklagarväsendet. Möjligen torde med nu ifrågavarande åklagarsyssla kunna kombineras åklagartjänsten vid den särskilda krigsrätt, som är avsedd att för vissa militära enheter anordnas i Stockholm och dess grannskap.

Kostnaden för en ny åklagartjänst, som bör upptagas i tjugotredje lönegruppen i Stockholms stads lönestat, uppgår — med samtliga löneförhöjningar ävensom rörligt tillägg — till cirka 13,000 kronor om året, vartill kommer kostnad för lokal m. m.

Stockholm den 8 april 1933.

Eric Hallgren.

